

Τα κουρασμένα μάτια

ΕΥΓΕΝΙΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Τα συναντώ συχνά εδώ και εκεί μα και παντού.

Γεμάτα παράπονα για όνειρα που φύγανε αλλού.

Σε νευρικό περιβάλλον δουλειάς που ασφυκτιά

Μάτια πράσινα , καστανά. Μάτια γαλάζια , μενεξιά.

Βρήκα αυτή την έκφραση σε ένα αστυνομικό βιβλίο. Ενός σουηδού συγγραφέα. Αναφερότανε στο δύσκολο επάγγελμα του αστυνομικού που καλείται να αντιμετωπίσει τους παραβάτες και τους εγκληματίες αλλά κανένας δεν ξέρει τι τραβάει η ψυχούλα του. Οι βίαιοι θάνατοι και οι εγκληματικές πράξεις δεν έχουν ωράριο. Δεν έχουνε όρους και κανόνες αλλά μόνο χαρακτηριστικά και κρυφά κίνητρα. Ερωτηματικά και σημαντικές λεπτομέρειες και η εξιχνίαση αυτών μπορεί να γίνει μόνο από αστυνομικούς που παρατηρούν τα πάντα. Με ή χωρίς πανεπιστημιακή εκπαίδευση βρίσκουνε τα ουσιαστικά στοιχεία μιας υπόθεσης και πιάνουνε τον κακό. Από επαγγελματίες που ακλουθούν τους κανόνες ,με επιμονή και υπομονή περιμένουν να γίνει το πρώτο λάθος από τον παραβάτη. Από μυαλά που ανεξάρτητα από ώρα και καιρικές συνθήκες ,σαν καλά λαγωνικά, στέκονται στην σκιά και περιμένουν. Τέτοια παραδείγματα έχω συναντήσει μόνο στην αστυνομική λογοτεχνία και όχι στην πραγματικότητα.

Επηρεασμένη από την εικόνα των κουρασμένων ματιών άρχισα να παρατηρώ τον κόσμο ,γύρω μου και εντυπωσιάστηκα από πόσα πολλά άλλα κουρασμένα μάτια βρήκα. Προσπάθησα να καταλάβω για τι ,στο χώρο της Υγείας ,που ξέρω πολύ καλύτερα τις συνθήκες δουλειάς, βρήκα περισσότερα τέτοια μάτια. Αναρωτήθηκα ποιος είναι ο πραγματικός λόγος που οι γιατροί έχουν τόσο κουρασμένα μάτια..Βρήκα μερικές εύκολες απαντήσεις όπως: απογοήτευση, πίκρα και φυσικά σωματική και ψυχική κούραση. Οι δύσκολες απαντήσεις σχετίζονται με τα προσωπικά προβλήματα που κουβαλάμε όλοι μας και δεν θέλουμε να τα μοιραστούμε με κανέναν.

Απογοήτευση επειδή οι περισσότεροι από εμάς με άλλα όνειρα ξεκινήσαμε και με λίγα αποτελέσματα φτάσαμε στο τέλος. Σαν νέοι γιατροί, σπαταλήσαμε δέκα χρόνια ,από την ζωή μας, διαβάσαμε και ακολουθήσαμε ένα σύστημα συνεχιζόμενης εκπαίδευσης για να μην χάσουμε τις τελευταίες επιτεύξεις στον χώρο της επιστήμης μας. Ονειρευτήκαμε ότι με τα δικά μας μυαλά και χέρια θα γίνουμε καλά πολλοί συνάνθρωποι μας. Ούτε τον κόσμο κάναμε καλά και ούτε βελτιώσαμε το επίπεδο προσφοράς υπηρεσιών υγείας σε αυτό τον τόπο. Πίκρα επειδή το έργο μας δεν αναγνωρίζεται στο μέτρο που εμείς θα το θέλαμε. Δεν θέλουμε άγαλμα και προσφωνήσεις ,στέφανα

και σαμπάνιες. Η πραγματικότητα είναι πολύ πιο πικρή από όσο την περιμέναμε. Δυστυχώς μόλις δηλώνεις ιδιότητα ο κόσμος θυμάται κυρίως τους παραβάτες και τους γιατρούς που παίρνουν φακελάκια. Δύσκολα θυμούνται οι ασθενείς ότι δώδεκα η ώρα το βράδυ όταν χρειάστηκαν βοήθεια εσύ και τόσοι άλλοι συνάδελφοι μας ήσασταν στις επάλξεις. Στην εφημερία του νοσοκομείου ή στο ιατρείο σου έτρεχες για να σώσεις, βασανιζόσουν για να αντιμετωπίσεις τις ανεπάρκειες του συστήματος. Λίγοι θυμούνται ότι η αγωνία που ήταν ζωγραφισμένη , στο πρόσωπο σου ήταν πραγματική και όχι προσποιητή. Ελάχιστοι σου αναγνωρίζουν την αυτοθυσία και την βοήθεια που πρόσφερες στον άνθρωπο τους. Η σωματική και η ψυχική κούραση συναντιέται σε όλα τα επαγγέλματα ,δεν αποτελεί προνόμιο των γιατρών. Σε εμάς η σπουδαιότητα της διάσωσης του ασθενούς σε βάζει σε άλλους ρυθμούς. Σε αναγκάζει να ξεχάσεις τον κουρασμένο εαυτό σου και να κρατήσεις καθαρό το πνεύμα και την ικανότητα σου για να σώσεις μια ζωή.

Ναι! Οι γιατροί είναι άνθρωποι και κάνουν και πολλά λάθη. Λάθη μικρά ή μεγάλα που ώρες, ώρες επηρεάζουν οριστικά την ζωή του ασθενούς. Δεν παριστάνουν τους ήρωες αλλά δεν είναι και συνηθισμένοι άνθρωποι. Είναι οι λειτουργοί που έχουν δώσει έναν όρκο ήθους όταν ξεκίνησαν στη σταδιοδρομία τους στη ιατρική. Επέλεξαν συνειδητά να θυσιάσουν για να γιατρέψουν τον άνθρωπο Από τα θρανία της Ιατρικής Σχολής φεύγουν με μοναδικά εφόδια τις γνώσεις και την όρεξη να συμβάλουν ουσιαστικά στο δύσκολο χώρο της Υγείας. Στην πορεία στις αποσκευές μας βάζουμε πολλά ,μα πάρα πολλά βιβλία, γνώσεις, εμπειρία και επίγνωση των λαθών μας. Η φυσική εξέλιξη των πραγμάτων είναι να φορτωθούνε και προσωπικές συναισθηματικές μικρές ή μεγάλες ιστορίες.

Η κούραση φαίνεται στα μάτια μας επειδή τα μάτια παραμένουν οι καθαροί καθρέφτες της ψυχής μας !